

Van Hester Reeder zijn eerder verschenen:

Buiten-bereik, 2011

(kort verhaal in verhalenbundel: Negen verhalen aan zee)

De kracht van de zee, 2012

(kort verhaal in verhalenbundel: Zomertijd #2)

Kate, nooit meer terug, 2013

(debuut roman)

Amy

verborgen waarheid

Hester Reeder

colofon

Amy, verborgen waarheid

© 2014 Hester Reeder

Uitgeverij Boekenbent

omslagontwerp: Hester Reeder

redigeren: Louise Wolters

foto achterflap: Mark Duin

gedicht: Ina Reeder Runhardt

omslagfotografie: Dave Bredeson www.dreamstime.com

ISBN 97894-6203-618-5

ISBN E-book 97894-6203-691-2

NUR 330

www.hesterreeder.nl

www.boekenbent.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur of uitgever.

1

Ze plofte neer op het enorme bed vol zachte kussens en veerde heerlijk mee met de matras. Genietend sloot ze haar ogen en liet het feit op zich inwerken dat deze luxe hotelkamer met dit geweldige grote bed de komende tijd haar thuis was. Een aantal weken lang moest er hard gewerkt worden, met als cadeautje elke dag weer het heerlijk bijkomen in deze prachtige suite. Vorige maand had ze zich nog niet kunnen voorstellen dat zij, Amy O'Donnell, hier zou zijn in deze stad, liggend op een bed waarvan ze tot nu toe alleen maar had gedroomd. Ze opende haar ogen, kwam een stukje overeind, draaide zich op haar buik en leunde ontspannen op haar ellebogen. Rondom haar bed was zoveel ruimte dat ze er wel omheen kon dansen. De prachtige inloopkast van glad wit hout, uitgesneden met mooie, bloemachtige ornamenten, bood ruimte aan heel veel kleding. Ze glimlachte om het feit dat de kast nog maar voor een tiende was gevuld met haar bagage. Verder stond er een gezellig zitje, bestaande uit een met rode en witte rozen bekleed bankje en twee kuipstoelen met hetzelfde patroon. Op het ronde donkerbruine tafeltje had bij binnenkomst een heerlijk doosje bonbons gestaan. Na er drie gesnoept te hebben, met een grote pot thee erbij, had ze zich weten te beheersen en de rest van de zoete lekkernij veilig opgeborgen. De balkondeuren stonden iets open, waardoor de wind zachtjes met de roodfluwelen gordijnen kon spelen. Ze zag ze opbollen en vervolgens weer langzaam terugvallen. De vele geluiden van het drukke verkeer beneden haar kwamen als een soort achtergrondgeluid haar kamer binnen. Amy besepte het nog steeds niet helemaal. Totaal onverwacht kon ze voor haar werk naar Engeland, waardoor zij nu in een prachtig hotel zat, in het hartje van Londen. Ze werkte nu al een aantal jaren bij dokter Mac Fitzgerald, een hele goede psychiater die al verschillende psychologische boeken op zijn naam had staan. Wanneer er in een bedrijf problemen waren en er gekeken moest worden naar het functioneren van medewerkers, kon je bij zijn prak-

tijk iemand inhuren. Fitzgerald bekeek welke zaak het beste paste bij zijn werknemers en zo had Amy al in heel wat bedrijven de boel gereorganiseerd en was ze nu hier beland. Veel collega's waren met regelmaat vanuit Ierland naar een ander land gevlogen. Voor Amy was het de eerste keer. Kennelijk had de dokter beter doorgehad dan Amy dat een uitstapje voor haar werk erg goed voor haar zou zijn.

Vorige week had ze nog naar de Ierse mist zitten kijken, kauwend op het puntje van haar potlood, zich afvragend waarom ze nog steeds moest denken aan Darrick Moran. De knappe Ier, de beroepsfotograaf, de man met wie ze al twee jaar een relatie had, totdat bleek dat hij tijdens zijn reizen om de prachtigste foto's te maken niet alleen geïnteresseerd was in mooie foto's. Amy had tot haar ontsteltenis ontdekt dat zijn langharige blonde assistente Jill hem tijdens zijn reizen op alle gebieden bleek te assisteren. Het had zeer gedaan om zo bedrogen te worden en de koude natte zomer die het tot nu toe was geweest, had haar humeur niet veel verbeterd. Totdat haar baas ineens met dit prachtige aanbod was gekomen. Bij deze geweldige baan hoorde ook deze buitengewone hotelkamer. Niet van plan om het piekeren en treuren nog langer de ruimte te geven, stond Amy op. Het was nog een hele organisatie geweest om in zo'n korte tijd oppas te vinden voor haar kleine cottage met de twee bijhorende katten. Gelukkig was haar moeder met een achterneef uit Frankrijk op de proppen gekomen. De man was schrijver en zocht al een tijdje een plek waar hij zijn thriller af kon maken. Aangezien het boek over een halfjaar in de winkel moest verschijnen en de man na vier bestsellers in een forse schrijversdip zat, was hij erg blij met zijn tijdelijke nieuwe onderkomen waar hij in alle rust kon werken.

De reis was niet helemaal soepel verlopen. De bus die haar naar het vliegveld in Galway bracht, kreeg een lekke band waardoor ze te laat op het vliegveld kwam. Ze had haar vlucht gemist en moest zeker drie vluchten wachten voordat er plek was. In Londen aangekomen bleek één van haar koffers verdwenen te zijn. Na vele uren wachten en informeren, was deze uiteindelijk op een kar gevonden die klaar stond voor een andere vlucht. Amy had nog nooit een jetlag gehad, maar twintig uur aaneengesloten reizen, kwam er waarschijnlijk aar-

dig bij in de buurt. Wat ze wel wist, was dat je zo snel mogelijk weer in het ritme moest zien te komen. Dus dat betekende uit dat heerlijke grote bed komen, douchen en een hapje eten in het restaurant beneden, al was het voor haar gevoel midden in de nacht.

Van het bed springend, liep ze naar de balkondeuren, trok de gordijnen opzij en duwde de houten deuren nog wat verder open. Zachtjes schopte ze haar schoenen uit en stapte het balkon op. Na weken regen gehad te hebben, beloofde de zomer nu eindelijk een paar warme weken. Het middagzonnetje scheen lekker op haar gezicht en genietend sloot ze even haar ogen. Ze ging elk jaar met haar vriendin Kathy een weekendje naar Londen. Ze zaten dan in een ander deel van Londen waar veel goedkope hotelletjes naast elkaar stonden. Ze winkelden dan tot ze zeker wisten dat er niets meer in hun lege koffers paste die ze op de heenreis meenamen. Amy opende haar ogen. Nu zat ze in een chique hotel midden in Londen en kon ze alles van grote hoogte bekijken. Ze mocht niet vergeten foto's te nemen van dit magnifieke uitzicht en haar indrukwekkende kamer en die straks nog met haar iPhone naar haar vriendin te versturen. Amy glimlachte. Waar ze ook keek, overal zag ze mensen. Zo anders dan bij haar thuis waar het soms uren kon duren voordat er iemand langsliep. Ze hield van die rust, maar nu werd het tijd voor wat anders. Ze was vastbesloten om te gaan genieten van haar nieuwe baan en haar nieuwe leefomgeving.

Misschien moest ze Darrick eigenlijk wel dankbaar zijn. Door zijn ontrouw was zij hier beland. Amy keek naar de gouden ring aan haar vinger. Terwijl ze hem langzaam ronddraaide, tolden verschillende gedachten door haar hoofd. Toen schoof ze hem van haar vinger. Darrick had haar gevraagd de ring mee te nemen. Hij had haar gesmeekt hem te vergeven en hem alsjeblieft nog één kans te geven. Ze had geantwoord erover na te zullen denken, maar dat kon alleen beseft ze nu, als ze echt even alles achter zich liet. Resoluut draaide ze zich om, liep naar binnen, legde de ring in het laatje van haar nachtkastje en hoopte dat het haar zou lukken om hem daar de komende tijd te laten liggen.

‘Tijd om naar huis te gaan!’ riep Finn Johnson, terwijl hij door de werkruimte liep naar de enige laptop die nog aan stond en naar de enige werknemer die nog verdiept was in een ingewikkeld verslag. Behalve een kort knikje bleef een verdere reactie uit. Finn boog zich over de computer en drukte het beeldscherm uit. ‘Tijd om naar huis te gaan, Jay. Je hebt je uren deze week nog net niet dubbel gedraaid. Het is mooi geweest.’

Jay keek op en fronste licht toen hij op de klok voor hem aan de wand zag dat het al tegen zevenen liep. ‘Ik had dit verslag graag af willen hebben. Als ik nog een uurtje pak is het misschien helemaal klaar.’

Finn schudde kordaat zijn hoofd. ‘Nee, jij gaat lekker naar huis en ik wil je maandag pas weer terugzien.’

Jay keek zijn baas aan en zag aan zijn grijsblauwe ogen dat hij het meende. Ook zag hij de vermoeidheid in zijn gezicht. De lijntjes lagen wat dieper dan anders en Jay wist dat de vele lachrimpeltjes die zijn baas had, de laatste jaren meer in zorgrimpels waren veranderd. ‘Goed,’ knikte hij en klikte zijn scherm weer aan. ‘Ik sluit de boel af en ga ervandoor, maar dan moet je me wel beloven dat jij ook gaat.’

Zijn baas liet een zucht ontsnappen. ‘Beloofd. Ik denk dat ik dit weekend weer eens ga vissen. Dat heb ik een tijd niet gedaan.’

‘Prima idee,’ zei Jay terwijl hij opstond. Hij keek nog even om zich heen of hij niets was vergeten en keek Finn toen bestuderend aan. ‘Een bezoekje aan de kapper zou ook geen kwaad kunnen.’

Finn streek direct met zijn hand door zijn weerbarstige bruine haar dat hier en daar al wat grijze strepen begon te vertonen. ‘Je hebt gelijk,’ verzuchtte hij, ‘het moet inderdaad eens goed bijgewerkt worden.’

Allebei vielen ze even stil en wisten ze dat ze aan hetzelfde dachten. Er was een tijd geweest dat Finns haren altijd netjes en goed geknipt waren. Zijn golvende lokken vielen dan perfect, wat hem nog knapper en krachtiger maakte. Dat was nu al een tijdje niet meer zo. Ze zeiden er verder iets over, maar allebei hadden ze even aan haar gedacht. Finn schraapte zijn keel. ‘Ik zal langs de kapper gaan en nou wegwezen jij! Je weekend is begonnen.’ Jay knikte berustend, gaf hem nog een vriendschappelijke klap op zijn schouder en liep weg.

Jay had net hun werkruimte verlaten of Don Richardson, een grote neger van bijna twee meter lang, kwam het vertrek binnenwandelen. Naast zijn behoorlijke lengte was hij zo breed en gespierd dat al zijn pakken op maat gemaakt werden. Vandaag had hij een donkerblauw exemplaar aan met een keurig gestreken wit overhemd, dat er zelfs na een dag hard werken nog keurig uitzag. Hij had zijn colbert vanwege de warmte uitgedaan. Deze hing nu nonchalant over zijn schouder, bungelend aan een vinger. ‘Je laat dit weekend niemand werken?’

Finn schudde zijn hoofd. ‘Nee, ik wil dat ze allemaal goed uitrusten. Volgende week wordt het voor geen van hen makkelijk.’

Don, die eigenlijk Donald heette, maar door iedereen behalve door zijn vierennegentigjarige moeder Don genoemd werd, knikte: ‘Je hebt het ze nog niet verteld?’

Weer schudde Finn zijn hoofd en keek zijn leidinggevende aan. ‘Nee, dat wilde ik ze niet aandoen. Dan hebben ze een heel weekend om zich druk te maken. Het wordt voor niemand een makkelijke tijd, dus ik wil het zo lang mogelijk uitstellen.’

Commissaris Don Richardson keek Finn met een blik van compassie aan en het begrip voor de situatie was erin af te lezen. ‘Je weet dat ik er alles aan gedaan heb om dit te voorkomen. Hoe jij als chef je team aanstuurt en het onmogelijke voor elkaar krijgt, is meesterlijk. Daar kunnen sommige teamleiders die onder mijn regime vallen nog heel wat van leren. Er zijn echter te veel vragen naar boven gekomen. We moeten dit toestaan, anders kan ik jullie afdeling direct sluiten. En echt Finn, dat zou mij meer raken dan wat dan ook op dit bureau.’

Finn slaakte zijn zoveelste zucht van die dag. ‘Ik weet het, Don. Ik weet het, maar god help ‘t me hopen dat het allemaal goed komt. Ik wil mijn team behouden.’

Samen liepen ze de werkruimte uit en wandelden rustig de lange gang door naar de lift. Don drukte op het knopje en ze wachtten zwijgend totdat de deuren open gleden. Finn stapte de lift in en knikte Don vriendelijk toe. Don zag naast de gemeende vriendelijkheid ook de bezorgdheid in diens ogen. Hij wilde dat hij kon helpen, maar hij wist dat hij dat nu niet meer kon. Volgende week werd alles in werking gesteld en het was te hopen dat de afloop goed zou zijn. Maar

de angst voor wat ging komen was groter dan de overtuiging dat het goed zou komen. Zijn hand gleed automatisch naar zijn broekzak en hij voelde daar het gedichtenbundeltje. Warmte en veiligheid gloeiden op in zijn lijf.

*geruisloos zweeft de vlinder
aanwezig in kleuren*

Rick tilde voorzichtig het deksel van de pan en snoof de geuren van zijn stoofpotje op. Een pan vol met kip, uien en prei. Het stond al een uur heerlijk te pruttelen in de witte wijn, met een paar flinke tenen knoflook. Een recept van zijn moeder, dat hij al kende als kind. ‘Wie je ook op visite krijgt,’ vertelde zijn moeder hem dan, ‘hiermee maak je het iedereen naar de zin. In de zomer eet je het met pasta of brood en in de winter met aardappelen.’ Hij kon zich die keer dat ze samen in de keuken stonden nog goed herinneren. Zijn moeder had gelijk gekregen. Hij had het recept al heel vaak gemaakt, en of het nou voor een goede vriend was, of een vriendinnetje, hij had er altijd succes mee. Nu maakte hij het voor zijn vrouw. Wanneer hij bij uitzondering een keer vroeg thuis was, verraste hij haar graag door voor haar te koken. Hij pakte een schoon tafelkleed uit de keukenla en legde die over de tafel. De zilveren kandelaar met drie rode kaarsen pakte hij ook van de kast en plaatste die erbij. Ook zette hij de wijnglazen klaar en een fles wijn, zodat die vast op de juiste temperatuur kon komen en deed nog snel de kaarsen even aan. Het was dan wel midden in de zomer en dus nog lang niet donker, maar hij wilde het romantisch maken. Een heel weekend vrij. Zo vaak kwam dat niet voor. Finn Johnson, zijn directe baas, had niet gezegd waarom het team het hele weekend vrijaf gekregen had, maar Rick had besloten zich daar niet druk om te maken. Waarschijnlijk zouden ze het de komende weken heel druk gaan krijgen en was dit weekend bedoeld om op te laden. Finn zelf kon ook wel een paar vrije dagen gebruiken. Rick vond dat zijn baas er vermoeid uitzag. Vermoeider was eigenlijk een beter woord. De afgelopen paar jaar kende Rick hem voornamelijk als een man die gebukt ging onder zorgen en een groot

verdriet. Rick checkte nog even de oven waarin kleine witte bolletjes warm lagen te worden, toen hij de sleutel in het slot van de voordeur hoorde. Snel pakte hij de kurkentrekker uit de la en terwijl hij zijn vrouw haar vriendin gedag hoorde zeggen, trok hij nog snel de kurk uit de fles. Hij hoorde haar de deur sluiten en een paar seconden was het stil. ‘Rick?’ hoorde hij haar roepen en haar hakken klikten over de houten vloer richting de keuken. De laatste kaars was net aangestoken toen de deur openging en een verbaasde Elise met een grote boodschappentas de keuken binnen kwam. Ze keek van hem naar het oude zwarte fornuis en zag de stoofpan van haar schoonmoeder op het gas staan. ‘Wat doe jij nu al thuis?’ vroeg ze en liet met een plof haar spullen op de grond zakken.

‘Verrassing!’ riep Rick vrolijk. Hij schonk de wijn in en reikte haar een glas aan. In plaats dat ze het glas blij verrast aanpakte, zoals Rick verwachtte, keek ze hem eerder teleurgesteld aan. Hij slikte en snapte Elises reactie niet goed. ‘Verrassing?’ zei hij nog een keer en zwaaide nu wat onzeker met het glas voor haar neus. ‘Ik heb het hele weekend vrij. Ik hoef pas maandag weer te beginnen.’

Nog steeds pakte ze het glas niet aan. In plaats daarvan trok ze een stoel naar achteren en ging erop zitten. ‘Had je dan niet even kunnen bellen?’ vroeg ze gelaten.

Rick die er steeds minder van begreep, was even stil. ‘Bellen? Lieverd, ik wilde je verrassen omdat ik een paar dagen vrij heb.’ Elise knikte en Rick zag haar teleurgesteld naar haar volle boodschappentas kijken. ‘Je hebt ook boodschappen gedaan zie ik. Geeft niets, dan hebben we voor het hele weekend genoeg in huis.’ Hij zakte door zijn knieën voor haar stoel zodat hij haar beter kon aankijken. Zachtjes tilde hij haar kin omhoog en zag tot zijn schrik tranen in haar ogen. ‘Hé Elise, zo erg is dat toch niet. Ik...’ Rick viel stil en wist even niet wat hij verder zeggen moest. Ze woonden nu al zo’n drie jaar in een klein, maar mooi rijtjeshuis in een wijk waar veel woningen stonden die in de jaren vijftig gebouwd waren. Samen hadden ze het helemaal opgeknapt. Alle kamers hadden ze een frisse crèmekleur gegeven. De meubels die in het huis stonden, waren een verzameling van verschillende stijlen. Dat kwam omdat ze beiden gek waren op

antiekwinkeltjes en brocantes. Daar hadden ze bijna al hun meubels vandaan, die ze samen met veel plezier opknaptten. Daarom paste het oude zwarte fornuis van Ricks moeder ook zo mooi bij het geheel. Ze hadden het granieten aanrechtblad laten zitten en de rest van het aanrechtblok opgeknapt. Na lang zoeken hadden ze een prachtige ronde teakhouten tafel gevonden met vier bijpassende stoelen. De campingtafel had daardoor eindelijk de keuken verlaten en lag nu op zolder. Hij werd alleen bij feestjes tevoorschijn gehaald. Rick en Elise zaten graag in hun gezellige keuken, alleen wist Rick nu niet wat hij met Elise aanmoest. Wat was er toch met haar aan de hand? Zo kende hij haar niet. Vorige week was ze ook ineens in tranen geweest, omdat hij per ongeluk zijn donkerblauwe sokken bij de witte was had gedaan. Ze was eerst heel boos geworden en vervolgens waren de tranen gekomen. Eergisteren, toen ze samen naar een film hadden gekeken, was ze halverwege de film al aan het sniffen geweest. Elise had gezegd dat ze verkouden aan het worden was, maar de volgende dag had Rick geen snijfe meer gehoord. ‘Kom, dan bergen we de boodschappen op en vrolijk je vast wel op van mijn heerlijke stoofpot.’ Elise keek van hem naar het fornuis en slikte. Verbeelde hij het zich nou of had ze echt geen zin in zijn stoofpot. ‘Lieverd, wat is er toch met je aan de hand?’ vroeg hij bezorgd.

Elise keek hem aan en liet zich toen tegen hem aanvallen en snikte het uit. Rick ving zijn vrouw geschrokken op, wiegde haar zachtjes heen en weer, ondertussen luisterend naar haar verhaal, dat er met horten en stoten uitkwam. ‘Ik had je willen verrassen met een lekker etentje. Ik ben met Didi naar allerlei speciale winkeltjes geweest. Ik had het hier gezellig willen maken.’

Terwijl hij liefdevol over haar rug wreef, antwoordde hij rustig: ‘Dat wist ik niet. Ik wilde jou juist verrassen. Zal ik morgen dan een rondje gaan hardlopen zodat jij je verrassing dan voor mij kunt regelen?’

Weer kwam er een nieuwe vloed van tranen en ze schudde haar hoofd. ‘Nee, ik wil niet nog een nachtje wachten. Ik had het zo graag vandaag willen doen. Ik...’

Rick, die ineens aanvoelde dat het niet zomaar een etentje was

geworden, werd bang. Zat haar soms iets dwars? Moest ze hem iets vertellen en wilde ze dat doen door eerst voor hem te koken? Dat was niets voor haar, maar zoals ze zich nu gedroeg, was ze ook niet zijn Elise. Rick keek haar aan en zag alleen haar prachtige blauwe ogen die vol stonden met tranen. ‘Elise, wat is er toch met je.’

Ze keek hem aan en pakte met beide handen zijn gezicht vast. Ze wachtte even en fluisterde toen: ‘Rick, ik ben zwanger.’

Hij was even sprakeloos en liet het nieuws op zich inwerken. Toen brak er een grote grijns door op zijn gezicht en trok hij Elise van haar stoel in zijn armen. Samen belandden ze op de grond, maar dat kon hem niets schelen. Hij hield haar stevig vast en overlaadde haar met kussen. ‘Dus je bent er blij mee?’ vroeg ze voorzichtig, met een beverig stemmetje.

Rick keek naar zijn vrouw en streek haar lange blonde haren uit haar gezicht. ‘Ik ben superblij en supergelukkig.’ Toen sprak hij wat ernstiger: ‘Was je daarom zo van slag? Was je bang dat ik het niet fijn zou vinden?’

Elise knikte en bekeek haar man met zijn korte zwarte haren. Zijn gezicht was al prachtig gebruind door de zon. Met zijn donkerblauwe ogen en mooie gelaatstreken zag hij er altijd uit alsof hij zo uit een Boss-reclame was gewandeld. Elise wist dat zij het geluk had dat Rick nooit zo met zijn knappe verschijning bezig was en vaak niet doorhad dat er veel vrouwen even wat langer naar hem keken. Hij ging voor zijn werk en voor de vrouw van wie hij hield, en dat was zij. Toch was ze de afgelopen paar weken erg bang geweest zodra ze ontdekte dat ze zwanger was. Rick wachtte nog steeds op antwoord en keek haar onderzoekend aan. ‘Oh Rick, we hebben het nooit over kinderen gehad. Ik weet dat ik het graag wil en eigenlijk weet ik het van jou ook wel, maar ik was bang dat je ze misschien toch niet zou willen, en dan van mij, bedoel ik.’

Elise zag eerst verbazing in zijn ogen toen verdriet en vervolgens heel veel genegenheid. ‘Elise, je bent mijn vrouw. Ik ben met je getrouwd omdat ik met jou oud wil worden en als het kan, ja, dan graag met kinderen, misschien wel drie.’